

БЛАГОВѢСТНИК

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПÔДК. РУСИНОВ

РÔЧНИК XIV.

РÔК 1934.

ЧИСЛО 10.

ОКТОБЕР

Дай Господи Однoсть Церков
(Св. Йосафат)

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛ.
РЕДАКЦІЯ И АДМИНИСТРАЦІЯ В УЖГОРОДЪ, УЛ. РАКОВЦІ 54.

ПРОЧИТАЙТЕ КОНЕЧНО

Всѣм читачам и прихильникам „Благовѣстника“!

Подавайте вѣдомость одержаноѣ ласки через молитву. „Благовѣстник“ се печатати буде, прилюдно голосити буде доброту Божу. **Памятайтѣ!** за выслушану молитву належиться подяка Богови.

Многъ з Вас мають рѣжнѣ потребы, просьбы до Все-вишнього. Повѣдомѣть Редакцію „Благовѣстника“ о ваших просьбах, можете й замовчiti ваше имя. Благовѣстник голосити буде, просити буде своїх читачов, щобы за Вас молилися. Не забудьте! Молитва многих за одного перебиває небеса.

Подавайте имена умерших дорогих Вам осб. „Благовѣстник“ печатати буде просячи своїх читательв о молитви за тых померших. Сама Редакція споминати буде имена тых померших у Служби Божїй.

Не одному з Вас приходить сумнѣви, неясности в справах св. вѣрѣ, напишіть се нам, будемо на тѣ трудности вѣдповѣдати.

Ширѣть „Благовѣстник.“ Се одинока духовна новинка на Подкарпатськїй Руси, а так мало хто читає його. Неоден бы читав „Благовѣстник,“ але не знає, що таку новинку печатають, тому показуйте „Благовѣстник“ своїм сусѣдам, прочитуйте знакоым. Се буде дуже миле дѣло перед Богом. Св. Павло як бы теперь жив — то писавбы — ширив бы св. Євангеліє в новинках.

(продовження на 3-їй сторонцѣ обгортки).

Число 10.

Окtober

Річник XIV

БЛАГОВѢСТНИК

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВ

Редакція, адміністрація, експедиція
Выдавництво Чина св. Василія Великого
в Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.
Выходить 1-го кожного мѣсяця

Відвѣчат. Редактор:
О. А. Станканинець ЧСВВ

Предплата на цвільний рок 10 Кч
за границею 17 Кч.; Одно число 1 Кч. Выходить 1-го кожного мѣсяця

Вѣчна лампочка.

МАМКО, чому горить ся лампочка, таж єще ясно
To вѣчна лампочка, дѣтино.

А що то вѣчна лампочка?

To значить, що она горить у день и в ночи, цѣлыми роками, все...

Все!... Ale мамцю, чому она все горить?

Таж знаєш, що в том малом дому на олтарѣ быває Исусик. Якбы Вон ту не був то й свѣтло не горѣло бы.

А теперь Исус ту, мамко? — шептала тихо мама до уха.

Ту є ту и дивиться на нас. Вон нас видить, хоч мы Його не видимо.

Дѣтина на хвильку замовкла, задумалася. Потом зложила ручки й набожно дивилася на золотѣ дверцята.

А Исуско ту все быває, все?

Айно, все!...

И тодѣ, коли нѣхто не є в церкви?

И тодѣ, дѣтинко и в ночи, коли мы всѣ спимо.

А що Вон там робить, мамцю?...

Мама надумовала...

Чекає на нас, дѣтинко. А коли хтось утомленый прийде сюди й клякне перед Ним, Исус потѣшить його, покрѣпить и поможе йому. А коли в церкви не є никого тодѣ Исус молиться за нас до свого небесного Вѣтця...

Цѣкавѣ дѣти! Своими безустанными вопросами не раз и старшим людям нароблять клопоту. Їх вопросы не суть без значѣнїя. Своими „чому, чому й чому“ вони все дойдутъ аж до кореня й дознаються то, чого хотѣли. А тому й дѣти нераз поучать старших як не своею мудростию, то бодай тым що примусять їх розмышляти над послѣдним „чому“, над ядром рѣчи.

Вѣчна лампочка выкликала в малой дѣтинѣ вопрос, що робить Ісус Христос у кивотѣ. Мама той дѣтины може нѣколи не думала над тым, але тепер, коли цѣкавої дѣтинѣ треба було вѣдповѣсти, она подумала що сказати й добре сказала.

Ісус Христос чекає на нас. Вѣчна лампочка, котра в кождой церковцѣ горить перед престолом, безперестанно говорить нам, що там, у кивотѣ, в маленької дарохранительницѣ живе великий наш Бог, Ісус Христос. Вон всевидючий и всемогучий. Из кивота Вон видить усѣ нашї нужды, нашї труды, терпѣння и слезы.

Чекає там на нас, щоби мы прийшли до Нього й Вон злегчить и осолодить нашї труды, отре нашї слезы и цѣлющим бальзамом своєю потѣхи скрѣпить наше серце й душу. Вон всемогучий, Йому можемо предложити всѣ нашї тяжкости й горя, тай коли в покорнїй молитвѣ з

великим довѣрям припадемо перед кивотом укритого нашого Спасителя, можемо бути певнѣ, що коли Ісус Христос не цѣлком вѣдоме вѣд нас гôрку чашу наших терпѣнь и хрестов, то певно осолодить нам нашу гôрку чашу ѹ дать нам силы спокойно зносити нашѣ труdy, щоб через се могли заслужити собѣ вѣчну нагороду за нашѣ терпѣння. Нема такого чоловѣка на цѣлом свѣтѣ, котрый немав бы своїх хрестов. Алѣ хресты ѹ терпѣння нас не спасуть, а спасе нас лиш терпеливе зношеня тых хрестов. Однак мы уломнѣ, нераз зlostимося, нетерпеливимося ѹ падемо пôд нашими хрестами. Тому чим частѣйше прибѣгаймо до церкви перед кивот утаєного там Ісуса, нашого Спасителя, а В ôн нас потѣшить и покрѣпить у каждоденых наших трудах.

С. С.

„Православна комедія або ювілей в Ізѣ“.

(Продовження.)

Тут „пировали“ 4 єпископы з „проводниками и подвижниками“ до пôзного вечера. Та сяких „торжеств“ желаємо, щобы були чим бôльше разôв, то скоро вже не треба буде чекати на конец „комедії.“ — Невдоволене найяскравѣйше показували процесії, що йшли співаючи до Ізы, а з Ізы несли кресты и прaporы на плечах, а вмѣсто співу лаяли ѹ сварилися мѣж собою. Отже з „вôдпусту“ став „розпуст“. — Нам грекокатоликам сей ювілей принѣс великий хосен, лише треба вмѣти єго використати, бож невдоволеных наших заблудших братов тепер можна найлегше позыскати. Молїмся за ъх навернене, щобы не були ослїплење як ъх попередники, що попали в сѣти діяволôв и днесь гинуть безрадно в сектянствѣ. Працюймо невтомно над ъх наверненям. Молитвою и працею переможемо ворогôв Св. Церкви.

Д. М. Іванович. Конець.

Що се є вѣра? Як не вѣрити се, чого не видиш. Чому ѹ як зrozумѣти Пресв. Тройцю? Слушно звѣдуєш — чоловѣче. Як раз тому вѣримо, бо розумом не понимаємо, на коли б зrozумѣли, ми не потребували б вѣрити, бо ми видѣли б (св. Августин.)

Вѣра се така як лампа. Лампа освѣчує хижу, вѣра освѣчує душу. (св. Йоан Золотоустий).

Апологетика.

Нове, чуже слово, не розум'ю; що се є? звѣдуеш. Пожди хвильку, зараз потолкую. Се наука, що обороняє основ, фундаментов нашої св. вѣры проти закидов. А що се є закид? и се не ясно мень — кажеш. Слухай уважно! Закид се выкрут, хитрунство, якими вороги св. Церкви хотѣли б повалити основы, фундаменты нашої св. вѣры. Се яснѣйше буде на прикладѣ: **Не є душъ, бо не видно є** — закидає ворог Св. Церкви. Або другий закид: **Пекло, се выдумка, бо нѣхто не вернув звѣдти.**

Закид, се нераз пôдла брехня. Наприклад: **Священик не може вôдпускати грѣхи, бо в ôн смертельный чоловѣк як я.**

На деякъ закиды легко вôдповѣсти, але на деякъ досить трудно. Треба нераз богато вчитися, читати, щобы дати добру, влучну вôдповѣдь. Каждый христіянин-католик повинен знати, як обороняти свою вѣру, що вôдповѣдати на закиды противникам.

О тÔм власне, дорогъ чатачъ, хоче научити Вас „Благовѣстник“ в тÔм вôддълъ. Тому пильно читайте съ рядки й другим давайте!

Хто робить закид? Три роды людей!

1. До первого роду належать **невѣжъ**. Съ, що не знаютъ нашої св. вѣры, або мало є знаютъ, густо-часто нападають на св. вѣру. Съ, що не прочитали навѣть малого катехизму, на цѣле горло кричать: вѣра, се выдумка и подбнне. Ось тобъ приклад: православнѣ кажуть, що наша Церква вчить: Папа римський не може згрѣшити и нѣколи не може помилитися. Се незнаня. Наша католицька Церква такого не учить. Причина сего незнаня, що не интересуються:

нашою вѣрою, не читають наших книжок. Нераз бувають люди дуже вченѣ в інших справах, але в знаню св. вѣри мечше знають, як старенька бабка на селѣ.

2. До другого рода належать сѣ, що не думають серйозно. Вони повторяють се, що вычили в недоброй новинцѣ, або почули з уст невѣруючого, не застановляючи не подумаючи, навѣть не розумѣючи сього.

3. До третього рода зачисляються тѣ, що з повною свѣдомостю зреюю застановою роблят закиды. Нападають на св. вѣру, бо їх хосен вимагає, що би наука св. Церкви була фальшивіа. Поясню се прикладом: деколи не хочеться сповѣдатися, то змагається пересвѣдчити себе, що сповѣдь не обовязуюча, що се священики вдумали. Іншому VI. Заповѣдь робить багато клопоту, то каже: пекла нема, отже грѣши, або успокоює себе: сповнити VI. заповѣдь не можна, отже Бог за се не буде карати.

Сѣ закиды, якими вороги св.

Церкви нападають на нашу св. вѣру є сдѣдуочъ: 1. проти истновання Бога. 2. Проти Церкви, Папи Римського. Проти таинств св. вѣри, проти св. Тайн. 3. Проти истновання душъ, проти позагробового житя.

(Дальше буде.)

Лист з Бразилії.

(Продовження.)

Наш Прудентопіль не поступив ані трошечки на перед за тих 12 літ, але радше цофнувся в зад. Він робить вражіння великого села. Ніде нема вимощених доріг ані тротуарів. Хати порозкидані й всѣ маленькі, деревляні. Червона земля відніє скрізь. На вулицях або хмари порохів в погоду, або болото по кістки в слоту. Якийсь „prefeito“ казав повирубувати всі дерева, що колись украшали головну

вулицю та плошу довкола браз. церкви. Деякі люде повиїзджали звідси до інших місцевостей шукаючи зарібку. По колоніях скрізь бразилійські урядові народні школи, де вчать по бразилійськи або наші, але лише по бразилійськи: по українски заборонено не лише вчити, але навіть і говорити. Навіть не вільно вчити катехізму по українськи. Наші вчительки, щоби не стратити хліба, мусять слухати і навіть поза урядовими годинами бояться вчити українського, хотій би їм люде за се платили окремо. Від часу до часу приїзджає сюди бразилійський інспектор з Iraty, обізджає колонії і пильнує, щоби в школах було все по бразилійськи... Помимо того однак, деякі свідоміші учителі вчать лотайки по українськи.

Але повернім до моого приїзду до Прудентополя. Приїхавши сюди в неділю раненько, я вже навіть не мав часу спати того дня. Зараз рано казали правити „Примарію“ (Сл. Божу), а потім зачали приходити до монастиря одні за другими, то родина, то давні знакомі, то цікаві і. т. д. — Через кілька днів відтак я не робив нічого тільки відпочивав. А на відпочинок тут місце знамените! Тихо, спокій, ніхто в будний день не приходить, хиба принесуть дитину до хресту або закличуть до хорого. Але на початку ніде мене не посилали. В слідуочу неділю поїхав я на се щось такого ніби „Приміцію“ на Есперанс. Їхали ми автом п. Ляха: Виспр. о. Протоігумен Шкірпан і я, п. Лях і його пані. Под дорозі прилучився до нас і п. Мартинець зі своєю дочкою. Виспр. о. Коциловський поїхали були пару днів скорше, щоби приготувати параду. Не буду тут описувати, як то на Есперансі виїхала напротив нас бандерія і наробыла пороху, що чоловік аж дусився, як то ми співали Службу Божу з діяконами (Виспр. о. Коциловський і один схолятик діяконували) а на кінці стискали голови і потому поїхали всі автом і фірою на лінію Guarapari-u в гостину до мами, де та сама бандерія знову порохи робила і народу зійшлося так много, що була повна й хата і подвір'я і вулиця... Те все було описане в „Праці“, яку Ви певно читали.

Зібрал я кілька разів кільканайцять хлопців і зачав їх вчити „Ми славні артисти“, але ріжуть немилосердно. Так само мав я пару проб співу зі старшими, але дуже тяжко стягнути старших хлопців... Тут у нас зачинається трохи рух. Другі Отці аж повеселішли, як почули, що дістануть нових помічників...

Ну, думаю, що вже час скінчити те писаня і лишити решту на другий раз. Розповіжте або покажіть дещо й студентам і знакомим і їх також від мене щиро поздоровіть.

Цілую ручки Високопреподобного Отця Протоігумена, сердечно здоровлю Виспр. о. Ігумена, Виспр. Отців Проф. і Префектів.

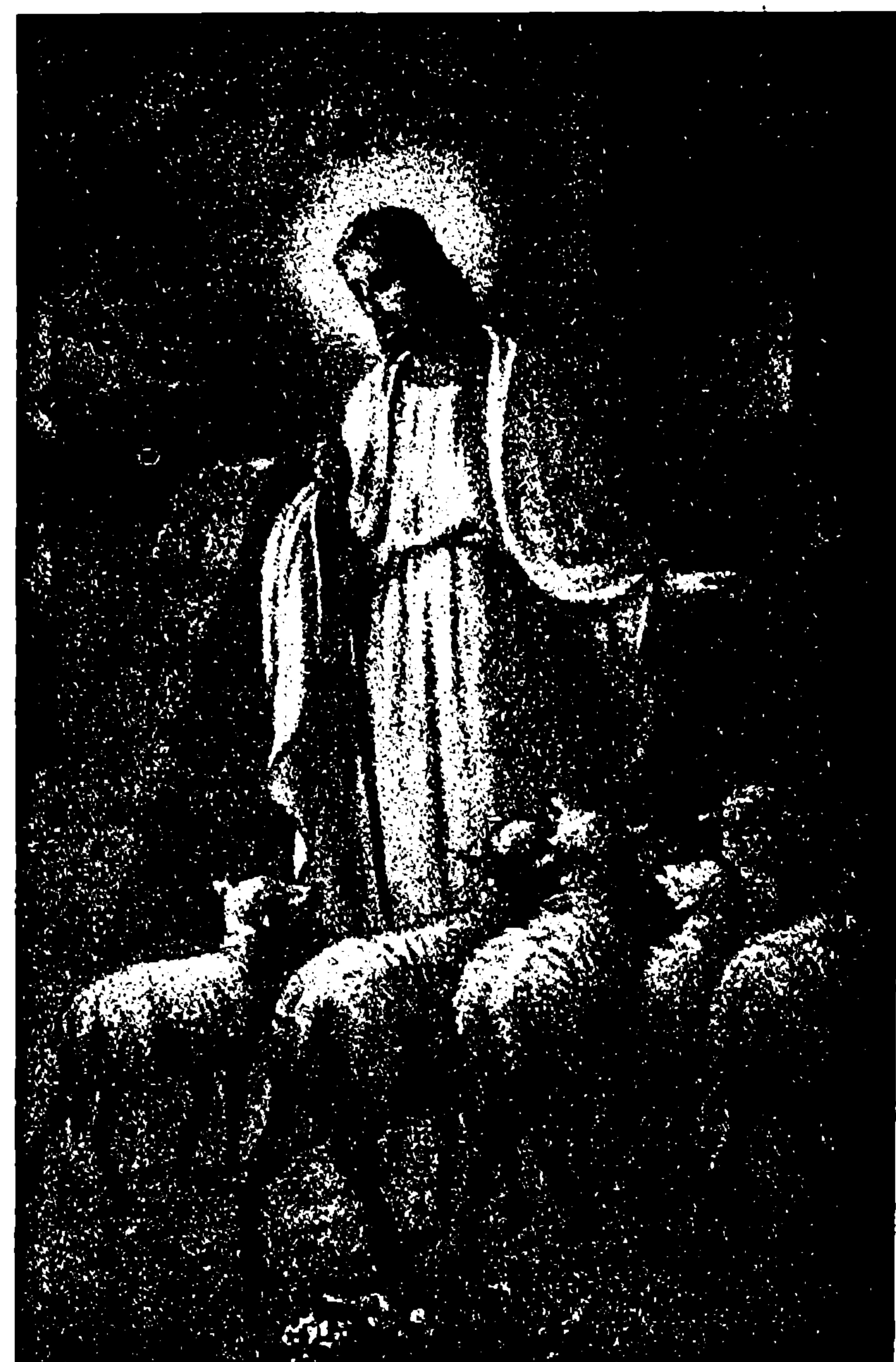
Слуга в Христі о. Йосафат Posz ЧСВВ.

Высше 40,000. паломникôв.

Сегорбчный Успенський вôдпуст на Чернечой Горѣ перевысшив усь дотеперъшнѣ вôдпustы Успенія Божої Матери в Мукачевѣ. Чerez три днѣ горнулися побожнѣ паломники на Чернечу Гору з усьх сторон нашого дорогоого Пôдкарпатя, щоби вôддати сыновский поклон своїй небеснїй Царицѣ и Матери. Высше сорок тысяч паломникôв — се справдѣ рекордове число. Так много людей Мукачево видѣло хиба тогды, коли 1926-го року перенесено чудотворный образ Пресв. Богородици з Риму до монастырської церкви ОО. Василіян на Чернечу Гору.

З великим одушевленням привитали побожнѣ прочане свого улюблениго Владыку Преосвященнаго Александра в навечеріє Успенія и потом до пôзної ночи була св. сповѣдь. Хоч сповѣданя тревало цѣлых три днѣ й хоч усьх свякôв було около 40, то всеж много людей вôдходило до дому без св. сповѣди, бо така велика глота була, що не могли добитися до сповѣдальницї. Декотрѣ люде аж плакали, що не могли высповѣдатися, а іншѣ аж дорого платити хотѣли, щоб лише їх высповѣдати. Съ факты є доказом уже великого религійного освѣдомленя нашого народу, коли в ôн так горнеться до св. сповѣди. Через довгу й невспущу працу Василіянських монахôв на Чернечой Горѣ, люде помалу привыкли до порядку, бо вже краще стають до св. сповѣди, клякають у ряды до св. причастія, з бôльшим зрозумѣнням и побожностію причащаються й тым сиамым обильнійший душевный хосен вôдносять из вôдпусту.

В сам день Успенія в год. 9. зачалася на дворѣ пôд старыми дубами торжественна архиєрейська Служба Божа, пôд час котрої цѣла Чернеча Гора озывалася гучным побожным спѣвом тысячъв народу. Прекрасну й дуже поучаочу проповѣдь сказав о. Русинко, а по Службѣ Божої и по обходѣ теплыми словами вôдозвався до сво-

ѣх улюблених дѣтей Преосвящ. Владыка Александер. Його солодкѣ и батькѣвськѣ слова золотым зерном падали в души побожных вѣрникѣв и неодин убогий батько, неодна убога мати хотѣла зѣ слезами припасти до нѣг того дорогого Епископа, который цѣле свое серце ѹ труды вѣддав убогому народови и все старается, ѹоб каждого року и найубожший русин мѣв у себе пасху на столѣ. Сю велику любов народу до своего Епископа можно было видѣти и вѣдчuti тогда, коли народ з могутним многолѣтствiем пращав своего найдорожшого Владыку Александра.

Коли по всѣх Службах Божих пораховано колько людей причащалося на сегорочнѣм вѣдпустѣ Успенiя, то число записаных причастникѣв выносить 12,513. Так много причастникѣв на успенскѣм вѣдпустѣ ще нѣколи не было. Честь и слава священикам, ѹо ревно працюють над религійным выробленям повѣреных собѣ душ, честь и слава всѣм тым побожным паломникам, ѹо в так великому числѣ приступили до св. причастiя. Съ численiем св. сповѣди и св. причастiя є знаком, ѹо религiйный дух у нашему народѣ росте все бoльше и бoльше. И хочеться вѣрити, ѹо религiйне пoднесння греко-католикѣв нашого Подкарпатя стане взором и свѣтлом, яке притягне до св. католицькоѣ Церкви и тых, котрѣ з власної чи з чужої причини вѣдпали вѣд неѣ.

Паломник.


Цар Христос.

Прийдѣте поклонимся Христу Цареви Нашему Богу.

В послѣдну недѣлю октября дня 28. празнуємо величаве свято. Се день Христа Царя. Христос сам называє себе царем: **Царь есмь Азъ, царство мое нѣсть отъ сюду (Іоан. 18, 36. 37.)** Цар дає законы, розказы, так и Христос-Царь: **заповѣдь новую даю Вамъ: да любите другъ друга. (Св. Іоан 13, 34.)** Цар має власть судити и карати. Св. вѣра вчить: **вѣрую въ сына Божія... ѹо паки прийде со славою судити живыхъ и мертвыхъ єоже царствiю не будетъ конца.** В сей день 28-го октября вѣддаймо честь, глубокий поклон Христу-Цареви, узнаймо, ѹо Христос є нашим царем, а мы Його пoдданi. Вудьмо вѣрнѣ й послушнѣ пoдданi! А тодѣ будемо такими, коли будемо точно творити Його св. Волю и будемо сповняти со-вѣстно всѣ Його Заповѣди.

Христе Царю!

Дня 28. окт. цѣла Пôдкарпатська Русь складає Тобѣ глубоку чолобитню, поклôn пôданости.

Царство Твоє Христе Боже наш, высвободи нас вôд темної власти и перенеси в царство Твоє любови, Ты що всегда єси и являєшся нам як цар — Господи слава Тебѣ. (Троп. Царя Христа).

ИЗ ЖИТИЯ СВЯТЫХ

Св. Лука апостол и євангелист (31. X.)

Покровитель для членов Апостольства Молитвы на мъсяцъ сентябрь.

Апостол и Євангелист св. Лука, походив з поганської родини. Був вихованый старано, посвятився лѣкарськїй науцѣ. Коли св. апостол Павло, проповѣдаючи Боже слово прийшов до Антиохії, застав там св. Луку статочним и загально любленым чоловѣком. З розмовы з св. Павлом и з Його проповѣдей познав науку Ісуса Хр., покинув поганство и став ревним учеником Ісуса Хр.

Вѣдь теперь був невѣдступним товарищем св. Павла аж до смерти. Вѣдно ходили на апостольскѣ подорожї, разом терпѣли всякѣ пригоды и переслѣдування. Коли св. Павло сидѣв у вязницѣ, св. Лука не опускав Його, часто приходив до него. Тому св. Павло неодин раз пише в своїх Посланіях до Коринтян, Колосаїв, до Філемона за свого товариша лѣкаря Луку.

В подорожї з св. Павлом познав других апостолів и учеників Ісуса Хр. Вѣдь них довѣдався багато подїй з Христового житя. Можливо, що й видѣв Пресв. Богородицю, що розповѣдала не одно з дитячих лѣт Ісуса Хр. Всѣ тѣ подрѣбнѣ події списав точно св. Лука в своєм Євангелію. Друга цѣнна книжка, яку лишив нам св. Лука, се: „Дѣянія Апостолів“. Ся книжка написана за проводом св. Духа. В нѣй розповѣдає точно й ясно о подвигах, трудах, терпінях св. Апостолів. По мученичїй смерти св. Павла дальше працював над розширеням Христової Церкви. В кінцѣ — по словам св. Григорія назиянзенського, Павлина и Никифора — замучили Його в грецькому мѣстѣ Патрас.

З якою точністю й совѣтністю описував св. Лука житя Ісуса Хр. труды св. Апостолів, змагаймося також и мы познавати чудеса — науку Христа Господа! Який се христіянин, що незнає житя Ісуса Христа?

МѢСЯЧНЕ НАМѢРЕНЯ НА МѢСЯЦЬ ОКТОБЕР

(Для членов Апостольства Молитвы).

Щоби впокоренъ були вороги св. Матери Церкви для своего спасеня.

I. Везбожники, вороги св. Церкви були все, тепер суть и будуть. Не бракувало ъх у перших вѣках христіянства, коли огнем и мечем нищили Христову Церкву, не бракує ъх и в наших часах. Лише теперъшнъ нападають на св. Церкву не огнем и мечем у руках, але фалшивою науковою, хитрими выкрутами, пôдлыми брехнями.

Суть два роды безбожникôв:

1. По перве безбожником є той, що говорить: „не є Бога, бо хто видѣв Його. А чи хтось вернув из пекла або Єув у небѣ? Чоловѣк не має душѣ, по смерти не є ничего. Вѣра се поповська выдумка. Тому жий як тобѣ хочеться!“ Своє нерозумне говореня потверджують одним однѣсъньким позброним доказом: **бо нѣхто того** **всего не видѣв.**

2. По друге безбожником є той, що живе нечесно, не держить Божих и Церковных Заповѣдей. Правда в ôн не говорить устами, що не є Бога, безсмертною душѣ, але дѣлами велегласно говорить, заперчує тѣ вѣчнѣ правды. Як? — звѣдуєш. Ось дивись! Як можуть тѣ двѣ речї бути в згодѣ, соглашатися: грѣшити и вѣрити, що є Бог, що страшно ненавидить грѣх и нечувано строго карає його, вѣляти в калѣ грѣха и вѣрити, що за грѣх чекає тебе вѣчний сором и безнастанъ страданя на днѣ пекла. Скажи! Чи огонь и вода могуть бути в єдно? Нѣ, вôдповѣдаєш. Так не може бути в єдно: вѣрити в вѣчне пекло и доптати Божї заповѣди. Бо або перестанеш грѣшити, або перестанеш вѣрити.

II. Яка лиха доля безбожникôв, бо приносять 1. собѣ неабияку бѣду на тепер. Их серце неспокойне, ъх душу роздирає сумнїв: ану буде вѣчно горїюче пекло й я там буду проливати гôркѣ слезы? Доки не повернуться до Господа Бога, так довго вони є ворогами того доброго небесного Вôтця, рабами того гідкого — мерзеного сатаны, прогнанъ з неба й призначенъ до страшного пекла. Чи може бути бôльше незавидна доля, гôркійша бѣда?

Горе безбожникам, бо нещастя чекає ъх у вѣчності. Як умрутъ нерозкаянъ отворяться перед ними пекольнъ ворота й нѣколи не освободяться з того пожираючого вѣчного огня

2. Безбожники й нам шкодять. Вони злым прикладом потягають нас до зла. Злый приклад дѣлає на нас скорше як добрий, ослаблює в нас вѣру. Ми також до грѣха склонੰ, ми не є ангелами. Друга шкода, що строго справедливий Господь нераз карає невиних за грѣшників.

III. Який ваш обовязок — члены Апостольства Молитвы, любитель, почитатель Христового Серця? Ратувати душъ нещасных безбожников.

Як? Правда, Вы не можете сповѣдати, проповѣдати, Службу Божу вѣдравляти, але вы в силѣ за них молитися, жертвувати за їх наверненя, покутничѣй всякѣ добро дѣла. Памятайте — побожнѣ почитатель Ісусового Серця, — що й безбожники мають безсмертну душу й то вѣдкуплену найдорожшою Кровию Богочоловка, тому їх душа мила й дорога Серцю Господа Ісуса.

О що молитися для них? Св. Отець Папа римський Пій XI. каже: щоби були упокоренї для свого спасеня. Молитися отже, щоби Всевышнїй псинизив, засоромив їх не на згубу, але на свое спасеня. Будуть вони дуже впокоренї, пониженї, коли познають свої блуды, їх виречуться й вступлять на дорогу чесного житя. Будуть вони засоромленї, коли нещаствя за нещаствям, бѣда зо всѣх боков буде їх притискати, вони витверезяться з безбожности и складуть руки до молитви и застогнуть: Боже поможи

менї. Чи тобѣ не оповѣдали тѣ, що на войнѣ були, як горячу молитву шепчути уста й безбожників, коли кулѣ свищуть коло вух — гармата гуде. Не забудь народної пословицї: Як страх то до Бога

Ось — члены Апостолства Молитвы, почитатель Христового Серця — робота Вам на цѣлый мѣсяць окtober.

Небувала рôчиця.

Сего року минає 20 рокôв, як **Преосвященый Дионизий Няраді** управляє єпархією як наслѣдник св. Апостолôв. И також на сей рôк припадає 60-лѣття Іх уродин. Неоднѣ з наших людей добре знають

Преосв. Владыку Нярадия, бо працьовали тут на Пôдкарпатськôй Руси яко Апостольский Администратор в пряшевськôй Епархiѣ тай теперъ часто до нас приходять. Преосв. Дионизий Няраді уроди-

лися 10. окт. 1874. в Руському Керестурѣ в Бачцѣ (Югославія.) Скінчivши гімназію в Загребѣ, вступили на університет, де одержали докторат богословія. Р. 1914. Римський Отець зробив Їх Ап. Адміністратором, а 1915. р. епископом крижевицької Епархії.

Преосв. Дионізій се муж повный апостольского духа. В Римъ названо Їх: Апостольский муж. Впovиъ заслугують на се почеcne имя. Побдирають всяке дѣло, що веде до славы Божої і спасеня безсмертных душ. Цѣнять даже высоко монашъ Чини. В Їх Епархії працюють ОО. Василіяни, СС. Василіянки і СС. Служебницѣ. Печатане слово, книжка в Їх очах має неоцѣнену вартость, з пôд Їх пера вийшла вже неодна прекрасна книжка. Дуже старано опѣкуються молодѣжею. Словом: Преосв. Владыка, се муж молитви і працѣ.

Цѣла наша Подкарпатська Русь радується в сей пропамятний день і горячо молиться, щоби Всевишній подержав Їх в цвѣтучом здоровлю на **Многая и благая лѣта!!**

ЩО ЧУВАТИ У СВѢТЬ? У НАС ДОМА?

Появилася нова книжка писана руським языком печатана латинкою: *Obrazky iz žyzni Spasytela* (Образки з житя Спасителя) Се направду великий і нечуваний поступ у нас. Наше бѣдне аскетичне (духовне) письменство збогатилося на великий, неоцѣнений скарб. Книжка розповѣдає науку, чудеса, житя Господа Ісуса, печатана тому латинкою, щоби могли всѣ Русини читати й дома й поза домом: в Франції, Америцї, Аргентинї. Тому всѣ читаймо є! Хто незнає житя нашого Спасителя, Його наук, чудес, який се християнин? Книжка надзвичайно красно виглядає: папір бѣленъкий, букви виразнѣ, яснѣ, мѣстить у собѣ богато милых образків. Книжка грубезна, чи слить аж 351 сторін, коштує лиш 15 Кч. Замовити можна в Пряшевѣ.

Реколекції (духовнѣ вправы) для священиків. Около 60 священиків Мукачевицької дієцезії збійшлося в ужгородському замку на три днї (3-7. IX.) У тих днях віддавалися лише молитви, розважаню вѣчних правд, занималися виключно справою своєї безсмертної душї. Вѣчнѣ, божї правди голосив о. Й. Мартинець ЧСВВ. У душпастирській роботѣ струджені священики вертали домов відсвѣженї, ра-

дѣснѣ, вѣновленѣ на душѣ, щобы трулитися дальше из свѣжим запалом межи своими вѣрниками.

Вернув з Америки о. Легеза ЧСВВ. дня 8. IX. Минувшого року на початку фебруара вѣхали два нашѣ вѣтцѣ Василіяне Т. Легеза й М. Станканинець до Америки на мѣсії. З прекрасним успѣхом трудилися там для нашого народу. Були дуже любленѣ. Серед розгару мисійної роботи о. М. Станканинець умер, не мôг вернутися до старого краю з о. Легезою.

Преосвященій Владыка Александер дня 12. VIII. посвятив 16 богословів на священиків, меже ними трох целебсôв (безжених).

Чин Василіянський на Подкарпатській Руси дѣстав двох нових священиків місіонарів ОО. Севастіяна Саболя и Павла Миськова.

В Имстичевѣ на Рождество Пресв. Богородицѣ вѣдбувся прекрасний вѣдпust. Народу зойшлося около 8 тысяч. Уже в навечеріє вѣдпусту горнулися маси народу в процесіях, а сповѣдь тревала до півночії на другий день до 1. години в полуднѣ. Торжествену Службу Божу на дворѣ перед хрестом спѣвав Вс. о. Скиба, а святочну, прекрасну й поучаочу проповѣдь сказав Впр. о. Намѣстник Хома. В сам лише день Рождества Пресв. Богородицѣ 1085 людей приступило до св. Причастя. Каждый говорив, що так много людей єще ани раз не було на имстичевському вѣдпустѣ, дай Боже, щоб на другий рок ще бльше людей прийшло вѣдати синдовський поклон своїй небеснїй Матери.

Незвичайне родине свято. В Хустѣ 18. VIII. с., р. одбулося незвичайне и дуже міле родине свято, Федор Завадяк пенсіонований греко-кат. церк. учитель з своею дружиною М. Шерегій вѣдсяткували 20 лѣтну, золоту сватьбу. Сего дня в 9. годинѣ зойшла велика родина, — огець, мати, пять доньок, (всѣ вѣданї) єден сын (женатий) 33 внуків и двоє правнуків, — разом 51 особи, другий сын, вдовець з двома дѣтьми из заграницї не мôг прийти; В сїй честнїй родинѣ є 13 учителів и 2-ок священиків, всѣ іншѣ брали участь на благодарственїй св. Литургїї, всѣ висловѣдалися и причастилися. По св. Литургїї одбулося благословеня пятьдесят-лѣтного шлюбу.

До ювілантів промовив о. Каноник Іван Бокшай показуючи на ласку божу яка, сприяла у вихованю вѣрного слуги богатого Федора Завадяка, который яко церковный учитель 47 лѣт служив грекокат. церкви в смиренїю, тверезости и невтомимїй ырацѣ.

На многая лѣта !!

ПОЗА ДОМОМ?

Дар для св. Вѣтця Папи. Марійська Конгрегація в сполучених Станах (Америка) жертвувала в намѣрення Папи Римского 387,863 Служб Божих и 314,618 св. Причастій. — Княжий дар. Коли наша Подкарпатська Русь учинить щось подбного?

В Канадѣ посвятили город названий Монреал Христовому Серцю. Члены Апостольства Мол. в Монреалѣ мали зборы. При той нагодѣ начальник мѣста посвятив торжествено Монреал Христовому Серцю. У нас на жаль ще нѣ одно село сего не зробило.

Переслѣдування католиків в Мексику дальше триває. Губернатор з стану Табаско заборонив ставляти хрести на гробах; розпорядив, що мѣсто імен умерших мається писати числа.

Схизматики в Сирії навертаються до св. Унії. Перед колькома лѣтами помер в Дамаску (город Сирії) православний патріярх. Тодѣ настав великий спір, вислѣдом чого постановлено двох патріархів. Кождый з них твердить, що вон є законним наслѣдником помершого патріарха. Сей сумний стан так болячо подѣлав на велику частину православних, що богато з них навертається до католицької Церкви. — Всѣ здорово думають видять, що Христос основав лише єдину Церков.

Дарунок Христови. ОО. Пасіонисты на вѣчну памятку святого року (1900 рѣчно є смерти Господа Ісуса) виставили величезний хрест на горѣ „Argentario“ в Італії, а виставили його в том мѣстѣ, яке найбільше сподобав собѣ и любив їх основник св. Павло вѣд Хреста. На рамени св. Хреста ОО. Пасіонисты помѣстили таке гасло „Jesu ХРУ Passio.“ (Страсти Ісуса Христа) У стоп Хреста є маленька каплиця з престолом.

Стигматизована Тереса (дѣвчина в Нѣмеччинѣ, що на руках, ногах, головѣ носить раны Христовѣ.) Нѣмецькі новинки пишуть, що Тереса Найман дальше є великим чудом для цѣлого свѣта. Захват є дальнѣше триває, не єсть, не пє ничего вже вѣд 1927. р. Нащивити Тересу може лиш той, що одержав позволення вѣд епископа.

Слѣпць у св. Вѣтця. Дня 19. VII. до св. Отець приняв на авдієнцію слѣпців. Один из слѣпців вѣдчитав адресу св. Отця. Вѣдчитавши адресу, подаровали слѣпцю рѣжнї вироби святійшому Вѣтцеви, які самъ своїми руками зготовили. Св. Отець виголосив до них бесѣду. Потѣшав їх в їх незавиднѣм станѣ, зазначуючи що побѣч Правди Вѣковѣчно вѣми є слѣпцями и що стало мусимо благати Г. Бога о свѣтло познати Його св. правди.

Пôдпирайте грôшми „Благовѣстник.“ Тодѣ зможемо розширити, помѣщувати краснѣ образки. Хто кôлько гoden най дастъ. Благовѣстник буде благодарный и за пôв корони, за 10 сотикôв. Сѣ дары можна посилати, як тѣх бôльше назбиралося, в почтовых штемплях в ковертѣ.

Переписка Редакції.

Дм. Иванович, Хуст. Сердечне спасибі за Вашу роботу. Просимо статі писати не на коресподентці — але на білім папері. Остатної вісти не можемо помістити, бо боротися з ворогами висміваючи їх блуди, родить упертість в блуді, бôльше зробимо любовю. Може Ви написали б за життя схизматицьких монахинь у Липші.

Українській молоді в Празі. Сердечне спасибі за клішу. Помістимо її. Напишіть статю до „Благовістника“ за вашу організацію, життя — буття в Празі.

Теод. богослов В. Шард. Ваша статя з непредвиджених обставин відложена до дальнішого числа.

о. Ст. Салдобош. За статю сердечна подяка, але за пôзно прийшла.

Бр. Думнич, Чернечча Гора: Дякуємо за спасену гадку.

Дякують за вислуханъ молитви:

Ужгород. М. Б. ЧСВВ св. Йосафатови й св. Тересцъ за помôч у хворотѣ.

Чернечча Гора. Бр. Ін. Думнич ЧСВВ Пресв. Серцю Хр. и Непорочно Зачатой Дѣвѣ за посередництвом св. Терески за мон. покликаня, зложеня св. обѣтів, обильне боже благословенство в часѣ 8-дневных реколекцій.

Просять о молитви:

Ужгород. А. С. о боже благословенство в важнїй справѣ. **НН.** о наверненя мужа. **Ужгород.** М. С. о здоровля.

Щиро поручаймо тѣ особы Богови!

Жертвы на Благовѣстник.

Бѣдна дѣвчина 5. Кч. Н. Н. 1. Кч. Учителька 10·50 Кч. НН. Ужгород 15. Кч. НН. Мукачево 3. Кч. Т. С. 14·60 Кч.

За сѣ датки щире Спасибôг.

Novinové výplatné povolenio ředitelstvím pošt a telegrafů v Košicích pod číslom 706-IV b-22. K podávání časopisu jest určen poštovní úřad Užhorod 1.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ
поручає слѣдуючѣ книжки своего изданія:

Слово про св. Церковъ Христову. Брошурा, сторонъ

Содержаніе: 1. Колько есть Церквей Христовыхъ, 2. Котра есть 20. дива Христова Церковь? 3. Почему упознati, ци належить дакто доправдивоѣ Церкви Христовоѣ. — Опроверженіе закидовъ противниковъ. Цѣна одного примѣрника 1 Кч вже зъ почтою.

Наслідування Марії. Стоитъ 3·50 Кч. съ почтою 4 Кч. Мае 128 Стор. Поручается читателямъ на май.

Спосіб Розважання. Цѣна 3. Кч. зъ почтою 3·60. Сторонъ 90.

Катехизм обітів (монаших). Цѣна 3·50 Кч. з поcht. 4. Стор. 100.

Малый пѣсенникъ церковный (безъ нотъ) Цѣна 2. Кч. зъ почтою 2·50 Кч. Сторонъ 64.

Kis bibliai katekizmus. Цѣна 6. Кч. зъ почтою 7. Кч. Стор. 135.

Роздумай то добрѣ. На рускій языкъ переклавъ о. В. Желтвай.

Издание I. Содержить науки о цѣли чоловѣка, о грѣсѣ, о смерти, о судѣ о пеклѣ, о чистилищи, о небѣ и о сповѣди. Сторонъ 160.

Брошурома стоитъ 5 Кч, зъ почтою 5·80 Кч.

Путь Спасенія. (Св. Миссія въ образахъ). Ся прекрасна книга повинна быти въ каждой хижѣ. Въ нейсуть науки о майважнѣйшихъ рѣчахъ для спасенія души. Прикрашена около 40 образами.

Цѣна 4 Кч, зъ почтовою засыкою 4·80 Кч

Житя и Смерть. Брошурा 4 Кчл зъ поcht. засылкою 5·80 Кч.

Кто яко Богъ. Брошурा 4 Кч, зъ почтовою засылкою 5·80 Кч.

Стойте въ вѣрѣ. Листъ I. Про походженя св. Духа отъ Отца и Сына, стор. 8. Листъ II. Оборона чести П. Дѣвы Маріи, сторъ 8. Цѣна обохъ брошуръ разомъ 60 гел., зъ поcht. зас. 80 г.

Протиалькоголичнѣ брошурки: 1. „Пяницамъ на закуску“, 2. „Погарчикъ для тверезыхъ“, 3. „На здоровля“. Цѣна брошур 1·20 Кч, зъ почтовою 1·80 Кч.

Гриць Заливайко. Ся книжечка написана стихомъ и описує житя пяницѣ одъ рождества ажъ до смерти. Книжка прикрашена 19 образками нашого славного подкарпаторукого маляря проф. О. Бокшая. Стоитъ зъ почтою 1·40 Кч.

Чудо якихъ мало, або сила правды. Протиалкоголична брошура. Цѣна 50 гел., зъ почтовою засылкою 80 гел.

Образцѣ 100 дарабовъ стоитъ 6 Кч, зъ почтою 6·80 Кч.

Образець Матери Божоѣ Мукачевскої съ пѣснею на оборотѣ.

Цѣна одного примѣрника 20 гел. зъ почтою 40 гел.

Засылається лемъ за готовъ грошъ або за послѣплатою (dobirka)

Листы и грошъ треба засылати на адресу:

Выдавництво Чина св. Василія Великого, Ужгородъ,
Раковця улица число 54.

Листы изъ заграницы треба адресовать такъ:

Vydavničtvo Čyna sv. Vasilija Velikoho, Užhorod.
Rakovci ulica č. 54. Podkarp. Rus. ČSR. — Europa.